

horn og genkendt Lyden. Det var hans Broder, der kørte forbi ude paa Hovedlandevejen.

I sin opløftede Sindsstemning fulgte han Lyden med Hænderne lagt over Ansigtet. I to Maaneder havde han ikke talt med Broderen. Undertiden havde han paa Frastand set hans Vogn men med Forsæt undgaaet et Møde. Men den Tanke, at de maaske nu skulde skilles — og skilles uforsonede — fik hans Hjerter til at strømme over.

„Aa, Povl — Povl! Hvorfor vil du ikke høre Sandhedens Røst?“

— — —

Ude paa den brede Hovedlandevej rullede Distriktslæge Gaardbo ad Hjemmet til. Som en Troldlygte kastede hans lille Køreværk en umaadelig Lyskegle foran sig og viste en glidende Række dagklare Billeder af Landevejen med dens afbladede Popler, dens Skærbunker og Vejpytter. Taagen var dreven bort. Aftenen var lys og stille. Højt oppe jog nogle mørke Skyer i rasende Fart henunder Stjernehimlen som Røg fra en Verdensbrand et Sted langt borte.

Da Doktoren kørte forbi Landsbyen, havde han vendt Blikket ned mod Præstegaarden og set Lys i Broderens Vinduer. Hans Tanker var endnu hos ham. Uvilkaarligt saae han op til *Kassiopeia*, der var det Stjernebillede, de som Drengene mest havde elsket. Det var jo her, Tyge Brahes forsvundne Stjerne havde straalet, og de drømte dengang begge to om at blive store Astroномer, der ligesom deres berømte Landsmand opdagede nye Himmelleger. I kolde Vinteraftener stod de ude i Sneen og studerede den lysende Klodevrimmel ved Hjælp af et Stjernerkort, indtil deres Far en Dag havde forbudt dem det med de Ord, at det var den Slags Ting, man for sin Sjælefreds Skyld helst ikke skulde befatte sig med.

Ude bag det store flade Land i Øst saaes en Lysning. Det var Maanen, der var i Færd med at kravle op over Synsranden. Men nu lukkedes Udsigten af Skovene ved Storeholt, og lidt efter kom selve Herregaarden tilsyne for Enden af Alleen, straalende af Lys fra Kælder til Kvist.